

Σχετικά με μία «ξεχασμένη» βόμβα...

Το σαββατοκύριακο 3 και 4 Ιούλη έγινε όπως κάθε χρόνο στην Πάρνηθα το διήμερο οδοιπορικό αντίστασης της Πρωτοβουλίας Αγώνα από το λόφο του Στρέφου. Λίγες μέρες μετά την πραγματοποίησή του και συγκεκριμένα το Σάββατο 10 Ιούλη η αστυνομία ανακοίνωσε ότι από έρευνά της στο χώρο του παλιού Ξενία, κατόπιν πληροφόρησής της, βρέθηκε αυτοσχέδιος εκρηκτικός μηχανισμός.

Με δεδομένο προφανώς ότι η βόμβα δεν έσκασε και βρέθηκε ως στοιχείο αυτούσια στα χέρια της αστυνομίας (πράγμα που φυσικά δεν θα συνέβαινε αν είχε εκραγεί), εμφανίστηκε και παραδόθηκε ένα άτομο, όπως δημοσιεύτηκε στα ΜΜΕ, το οποίο είπε την ιστορία που προφανώς είχε προετοιμάσει προκειμένου να ελαφρύνει ποινικά τη θέση του και να πέσει όσο το δυνατόν στα μαλακά. Μεταξύ άλλων είπε ότι είχε τοποθετήσει τον μηχανισμό προ 20 ημέρου αλλά για «δοκιμαστικούς» λόγους (δοκιμαστική βόμβα με 13 κιλά εκρηκτικής ύλης;) και παραδέχθηκε ότι είχε επιχειρήσει να τον ενεργοποιήσει χωρίς όμως να επιτύχει την έκρηξή του. Μετά από αυτό το θέμα θάφτηκε και δεν ξανακούστηκε τίποτα γύρω από την υπόθεση. Παρόλο που όσο ήταν η βόμβα εκεί «αφημένη» πραγματοποιήθηκε διήμερο εκδηλώσεων με πολύ κόσμο και ενδεχομένως πολλά θύματα.

Το άτομο που παραδόθηκε κι ομολόγησε την τοποθέτηση βόμβας στο Ξενία είναι ο Χρήστος Λουκόπουλος ένας πρώην στρατιωτικός και μπράβος της νύχτας που συνδέεται με άτομα του υποκόσμου και της άκρας δεξιάς. Για παράδειγμα είχε συλληφθεί το 2007 για απόπειρα ανθρωποκτονίας στην οποία εμπλέκονταν ο τότε επιχειρηματίας της νύχτας Μπ. Λαζαρίδης και το πρωτοπαλίκαρο του Χρήστος Ρήγας. Ειδικότερα αυτός ο Χ. Ρήγας εμφανίστηκε στις εκλογές ως υποψήφιος βουλευτής της νεοναζιστικής συμμορίας Χρυσής Αυγής και διατηρεί καφέ-μπαρ στην πλατεία του Αγ. Παντελεήμονα όπου και συνελήφθη στον Φλεβάρη του 2010 με έναν άλλο χρυσαυγίτη για παράνομη οπλοκατοχή. Ο ίδιος ο Λουκόπουλος είχε συλληφθεί επίσης τον Ιούλη του 2009 μαζί με άλλα δυο άτομα μέσα σε αυτοκίνητο με το οποίο μετέφεραν αυτοσχέδιους εμπρηστικούς μηχανισμούς.

Κατά τη διάρκεια του διήμερου είναι πιθανόν ότι υπήρξαν περισσότερες από μία φορές που κάποια/ος προσέγγισε τον εκρηκτικό μηχανισμό δίχως να γνωρίζει την ύπαρξή του και άρα κίνδυνος έκρηξης από την επαφή μαζί του.

Για παράδειγμα, άτομο που κινούνταν στο εσωτερικό του Ξενία κατά τη διάρκεια του καθαρισμού του χώρου είδε ένα βαρέλι το οποίο έπιασε και το ταρακούνησε για να δει αν ήταν γεμάτο, χωρίς ευτυχώς να το ανοίξει. Μια βδομάδα αργότερα ανακοινώθηκε ότι ο εκρηκτικός μηχανισμός είχε βρεθεί μέσα σε βαρέλι. Και σε επίσκεψη συντρόφων που έγινε στο Ξενία το βαρέλι αυτό δεν υπήρχε πια εκεί και προφανώς το είχε πάρει η αστυνομία. Δεύτερο, συνέβη το εξής περιστατικό του οποίου δεν μπορούμε να γνωρίζουμε τη σημασία και τις πιθανές συνέπειές του εκείνη τη στιγμή: άτομο που αναζητούσε στο χώρο ένα σκονάκι για κάποια μικροεργασία βρήκε, μέσα στο Ξενία στο οποίο επικρατούσε σκοτάδι, ένα είδος καλωδίου και το τράβηξε αγνοώντας με τι πιθανά να συνδεόταν. Βλέποντάς το στο φως το λεπτό αυτό καλώδιο είχε χρώμα πορτοκαλί και στη μια άκρη του κρεμόταν ένα μεταλλικό αντικείμενο αλλά δεν έδωσε περισσότερη σημασία. Μετά τη χρησιμοποίηση του σε μικροεργασίες τής εκδήλωσης αυτό το καλώδιο αφέθηκε στο χώρο αλλά και αυτό επίσης απουσίαζε κατά την επίσκεψη που έγινε στο χώρο μετά την ανακοίνωση εύρεσης της βόμβας και προφανώς το είχε πάρει η αστυνομία. Ωστόσο πρέπει ίσως να ειπωθεί ότι με μία προσεκτικότερη αναζήτηση στο χώρο βρέθηκε ένα μικρό μέρος του που διέλαθε της αστυνομικής έρευνας από το οποίο έλλειπε η μεταλλική του άκρη αλλά είχε πάνω του μικρή καρτέλα που έγραφε: *danger blasting cap-peligro detonadores-danger detonateur*. Μια αναζήτηση στο google έδωσε κάποιες πρώτες ενδεικτικές απαντήσεις για το τί ήταν...

Από όλα τα παραπάνω καταλαβαίνουμε ότι όταν οι συμπτώσεις πληθαίνουν παύουν να είναι συμπτώσεις. Δεν μπορούμε να πούμε με ακρίβεια τι ακριβώς συνέβη, ούτε τι είχαν σχεδιάσει αυτός ή αυτοί που τοποθέτησαν την βόμβα στο Ξενία, το σίγουρο είναι ότι η βόμβα υπήρξε, ότι θα μπορούσε να σκοτώσει πολύ κόσμο, ότι αυτός που την τοποθέτησε είναι χρυσαυγίτης, ότι δεν νοείται δοκιμαστική βόμβα με 13 κιλά εκρηκτικής ύλης, ότι ούτε τα ΜΜΕ ούτε η αστυνομία αναφέρουν ότι στο χώρο πραγματοποιήθηκε διήμερο εκδηλώσεων καλεσμένο με χιλιάδες αφίσεις, ότι μετά τις «απαραίτητες» εξηγήσεις μεταξύ μπάτσων και Λουκόπουλου το θέμα «θάφτηκε» (ενώ όλοι μπορούμε να φανταστούμε τι θα ακολουθούσε μιας ενδεχόμενης σύλληψης ενός αντιεξουσιαστή), ότι....., ότι....., ότι..... Αν όμως η βόμβα είχε σκάσει τα ΜΜΕ και η αστυνομία σε αγαστή συνεργασία θα μιλούσαν για βεντέτες, πόλεμο των άκρων, στρατόπεδα εκπαίδευσης και πεδία βολών, αιμοσταγείς δολοφόνους αναρχικούς και θα εξαπέλυαν ένα ακόμα οργανωμένο κινήρι μαγισσών ενάντια στους αναρχικούς.

Όπως αναφέραμε και πιο πάνω δεν μπορούμε να γνωρίζουμε τι σχέδιο υπήρχε, εκείνο όμως που με σιγουριά μπορούμε να πούμε είναι ότι κράτος και παρακράτος λειτουργούν, το λιγότερο, ως δύο χέρια που το ένα νίβει το άλλο. Τα γεγονότα στην Πάρνηθα έρχονται να προστεθούν σε ένα μακρύ κατάλογο που περιλαμβάνει παρακρατικές δολοφονικές επιθέσεις με μαχαίρια, σκεπάρνια, εμπρηστικούς και εκρηκτικούς μηχανισμούς, ακόμα και χειροβομβίδες, εναντίον κοινωνικών χώρων που στέκονται εμπόδιο στους σχεδιασμούς κράτους και το κεφαλαίου, όπως στέκια και καταλήψεις, πογκρόμ-επιθέσεις και δολοφονίες μεταναστών, επιθέσεις με μαχαίρια και μολότοφ εναντίον διαδηλωτών με την κάλυψη και υποστήριξη των ΜΑΤ και ένα σωρό άλλα γεγονότα που καταδεικνύουν με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο ότι όπου δεν φτάνει το γκλόμπ και το μικρόφωνο της δημοκρατίας φτάνουν τα παρακρατικά τσογλάνια.

Οι κατασταλτικοί και τρομοκρατικοί σχεδιασμοί κράτους και παρακράτους δεν μπορούν να ανακόψουν τον αγώνα ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση. **Αυτοοργάνωση, αλληλεγγύη, επίθεση ενάντια σε κράτος και κεφάλαιο για την γενικευμένη αυτοδιεύθυνση.**